

30 Οκτωβρίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ,
ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στές]

ΕΛΕΝΗ ΚΕΝΤΑ,

Εφεσείουσα-Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσίβλητης-Καθ' ης η αίτηση.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1576).

-
- 5 Δημόσιοι Υπάλληλοι (εναλλάξιμοι) — Διορισμοί — Συστάσεις —
Εφαρμοστές αρχές αναφορικά με τη βαρύτητά τους — Διαβάθμιση
των συστάσεων από την ΕΔΥ — Δε βρίσκει έρεισμα στον περί Δη-
μόσιας Υπηρεσίας Νόμο του 1967, (Ν. 33/67), Άρθρο 44(3), σύμφω-
να με τον οποίο η σύσταση του Διευθυντή συνιστά ξεχωριστό στοι-
χείο κρίσης, απτόμενο του κριτηρίου της αξίας — Ο προϊστάμενος
10 τμήματος δεν είναι απαραίτητο να γνωρίζει προσωπικά τους υπο-
ψηφίους ή να είναι προϊστάμενός τους για ορισμένο χρονικό διά-
στημα πριν προβεί σε συστάσεις.
- 15 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί — Αξία — Προσόντα — Εφαρμο-
στές αρχές για τη διαπίστωση υπεροχής υποψηφίου έναντι των αν-
θυποψηφίων του — Σημασία έχει η γενική εικόνα σύμφωνα με τη
συνολική βαθμολογία του υποψηφίου και όχι η διαπίστωση υπερο-
15 χής του με αναφορά στις επί μέρους αξιολογήσεις στις εμπιστευτι-
κές εκθέσεις.
- 20 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί — Σχέδια Υπηρεσίας — Απαιτού-
μενο βασικό προσόν — Αποτελούσε αδιαίρετη ενότητα — Η διά-
σπασή του από την ΕΔΥ σε επί μέρους στοιχεία, κρίθηκε εσφαλμένη.

25 Η εφεσείουσα είχε επιτύχει στις εξετάσεις του Υπουργείου Παι-
δείας στη στενογραφία και στη δακτυλογραφία και ήταν ως εκ τούτου
κάτοχος του βασικού προσόντος που απαιτούσε η παράγραφος 1 του
σχεδίου υπηρεσίας. Το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν κατείχε το πιο
πάνω προσόν αλλά ήταν υποψήφια δυνάμει της σημείωσης 3, λόγω

του ότι είχε την προβλεπόμενη δωδεκαετή υπηρεσία. Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας (ΕΔΥ), επέλεξε το ενδιαφερόμενο μέρος για την πλήρωση της θέσης της Ανώτερης Στενογράφου, παραγνωρίζοντας τη σύσταση του Διευθυντή της Υπηρεσίας Διοίκησης και Προσωπικού ότι η εφεσείουσα ήταν η καταλληλότερη. Η απόφαση της ΕΔΥ επικυρώθηκε πρωτόδικα. 5

Η εφεσείουσα πρόβαλε σαν λόγο έφεσης την παραγκώριση από την ΕΔΥ της σύστασης του Διευθυντή και την κρίση της ΕΔΥ, πως το ενδιαφερόμενο πρόσωπο υπερείχε, με αποτέλεσμα να θεωρήσει (η ΕΔΥ), ότι δεν ίσχυε η "προτίμηση" που προνοούσε το σχέδιο υπηρεσίας υπέρ της εφεσείουσας, έναντι του ενδιαφερομένου προσώπου. 10

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου επέτρεψε την έφεση για τους πιο κάτω λόγους: 15

Η σύσταση του Διευθυντή συνιστά κατά το Νόμο 33/67, ξεχωριστό στοιχείο κρίσης το οποίο άπτεται του κριτηρίου της αξίας. Είναι φανερό πως η ΕΔΥ δεν έδωσε τη δέουσα βαρύτητα της σύστασης που υποβλήθηκε από τον κατά νόμο αιμόδιο, θεωρώντας πως δεν ήταν το αποτέλεσμα προσωπικής του γνώσης για τους υποψηφίους. Η διαβάθμιση της βαρύτητας των συστάσεων ως θέμα γενικής αρχής, ανάλογα με τον κλάδο στον οποίον υπηρετούν οι υπάλληλοι και τον αιμόδιο για την υποβολή τους, δε βρίσκει έρεισμα στο Νόμο και είναι αντίθετη προς τη νομολογία. Αντίθετη προς τη νομολογία είναι και η διαπίστωση υπεροχής του ενδιαφερομένου προσώπου με αναφορά στις επί μέρους αξιολογήσεις στις εμπιστευτικές εκθέσεις. Εκείνο που πράγματι έχει σημασία είναι η γενική εικόνα όπως τη σχηματίζει η συνολική βαθμολογία. 20

Η εφεσείουσα, λόγω των προσόντων της εδικαιούτο σε "προτίμηση" σε σύγκριση με το ενδιαφερόμενο μέρος. Η ΕΔΥ στην πραγματικότητα διέσπασε το απαιτούμενο προσόν της παρ. 1 του σχεδίου υπηρεσίας σε επί μέρους στοιχεία και εξισορρόπησε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο με την εφεσείουσα λόγω της μεγαλύτερης ταχύτητας που είχε στη δακτυλογραφία το ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Το απαιτούμενο βασικό προσόν το οποίο κατείχε μόνο η εφεσείουσα αποτελούσε αδιαίρετη ενότητα. Η διάσπασή του από την ΕΔΥ είχε σαν αποτέλεσμα την ανεπίτρεπτη εξίσωση των υποψηφίων ως προς τα προσόντα. Ως εκ τούτου το υπόβαθρο στο οποίο στηρίχτηκε η απόφαση της ΕΔΥ έχει καταρρεύσει. 30

Η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Λύωνας και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 683/88,
ημερ. 14.6.1990,

5

Κυπριακή Δημοκρατία ν. Βασιλείου, Α.Ε. 859, ημερ. 30.1.1990,

Κυπριακή Δημοκρατία ν. Πιτσιλλίδη και Άλλων, Α.Ε. 1086, ημερ.
13.12.1990,

10

Republic v. Roussos (1987) 3 C.L.R. 1217,

Republic and Another v. Kastellanos (1988) 3 C.L.R. 2249,

15

Skarparis v. Republic (1978) 3 C.L.R. 106,

Andreou v. Republic (1979) 3 C.L.R. 379.

Έφεση.

20

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Χρυσοστομής, Δ.) που δόθηκε στις 15 Μαΐου 1992 (Προσφυγή 848/90), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της εφεσείουσας εναντίον της απόφασης της ΕΔΥ να προάξει στη θέση της Ανώτερης Στενογράφου το ενδιαφερόμενο πρόσωπο αντί την εφεσείουσα.

25

Α. Σ. Αγγελίδης, για την Εφεσείουσα.

30

Α. Παπασάββας, Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, για την Εφεσίβλητη.

Α. Χριστοφίδου, για το Ενδιαφερόμενο πρόσωπο.

35

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

40

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ: Η διαδικασία αφορά στην πλήρωση μιας θέσης Ανώτερης Στενογράφου (Γενικό Γραμματειακό Προσωπικό, Γενικές Κατηγορίες Προσωπικού). Η Επιτροπή Δημοσίας Υπηρεσίας επέλεξε τη Μερόπη Χαμάλη ως την πλέον κατάλληλη και πρωτοδικώς η απόφασή της επικυρώθηκε.

Στο επίκεντρο των λόγων έφεσης βρίσκεται το γεγονός ότι ο Διευθυντής της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού σύστησε την εφεσείουσα. Η ΕΔΥ κατά πλειοψηφία παραγνώρισε τη σύσταση, έκρινε πως το ενδιαφερόμενο πρόσωπο υπερείχε και, εν όψει τούτου, θεώρησε ότι δεν ισχύει η “προτίμηση” που προ-
 νοούσε το σχέδιο υπηρεσίας υπέρ της εφεσείουσας έναντι του εν-
 διαφερομένου προσώπου. Κατά την ερμηνεία της, μπορούσε να
 ισχύσει η “προτίμηση” μόνο μεταξύ ισοδυνάμων, κατά τα άλλα,
 υποψηφίων. Αυτή η προσέγγιση υποστηρίζεται από τις πρωτόδι-
 κες αποφάσεις στις υποθέσεις *Skarparis v. Republic* (1978) 3 10
 C.J.R. 106 και *Andreou v. Republic* (1979) 3 C.L.R. 379 αλλά δεν
 δε χρειαστεί να μας απασχολήσει αυτή η πτυχή. Όπως και αν ερ-
 μινευόταν το σχέδιο υπηρεσίας, είναι σαφές, και σε αυτό συμπί-
 τουν οι απόψεις όλων των πλευρών, πως η ενδεχόμενη ανατρο-
 πή της εκτίμησης της ΕΔΥ ως προς την υπεροχή του ενδιαφερο-
 μένου προσώπου θα στερούσε την απόφαση για μή “προτίμηση”
 της εφεσείουσας από κάθε πιθανό έρεισμα.

Η ΕΔΥ, με αναφορά και στην αρχαιότητα του ενδιαφερομένου
 προσώπου, δεν ακολούθησε τη σύσταση του Διευθυντή και θεώρη-
 σε πως το ενδιαφερόμενο πρόσωπο υπερείχε γιατί, όπως έκρινε:

(α) Η σύσταση του Διευθυντή της Υπηρεσίας Διοίκησης και Προ-
 σωπικού σε ό,τι αφορά υπαλλήλους που ανήκουν στους εναλ-
 λάξιμους κλάδους, παρόλο που αποτελεί ουσιαστικό στοιχείο
 αξιολόγησης, δεν είναι δυνατό να έχει την ίδια βαρύτητα όπως
 των προϊσταμένων σε σχέση με άλλες θέσεις που ανήκουν ορ-
 γανικά σε Υπουργεία ή Τμήματα ή Υπηρεσίες. Τα μέλη του
 εναλλάξιμου προσωπικού υπηρετούν σε διαφορετικά Υπουρ-
 γεία/Τμήματα/Υπηρεσίες και, επομένως, ο Διευθυντής της
 Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού αντλεί πλη-
 ροφορίες και στοιχεία αναφορικά με την επίδοσή τους κυρίως
 από τις εμπιστευτικές εκθέσεις που ετοιμάζονται από τους
 προϊσταμένους των υπαλλήλων εκεί όπου υπηρετούν.

(β) Ενώ η εφεσείουσα και το ενδιαφερόμενο πρόσωπο αναδει-
 κνύονται από τις εμπιστευτικές εκθέσεις ως “εξαιρέτες”, το εν-
 διαφερόμενο πρόσωπο υπερείχε σε επί μέρους βαθμολογίες.

(γ) Η εφεσείουσα είχε ψηλότερες ταχύτητες στη στενογραφία αλ-
 λά συνέβαινε το αντίθετο στη δακτυλογραφία.

Διαπιστώνουμε σφάλματα στην προσέγγιση της ΕΔΥ σε σχέ-
 ση με την κάθε μια από τις αιτίες που θεμελίωσαν την κρίση της

ως προς την υπεροχή του ενδιαφερομένου προσώπου και δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε πως η παραγνώριση της σύστασης ήταν ευλόγως ανοικτή επιλογή για τους λόγους που δόθηκαν.

- 5 Η σύσταση του Διευθυντή συνιστά κατά το Νόμο (βλ. άρθρο 44(3) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1967, (Ν. 33/67) που διέπει την περίπτωση), ξεχωριστό στοιχείο κρίσης απτόμενο, όπως εξηγήθηκε επανειλημμένα, του κριτηρίου της αξίας. Καταφαίνεται πως η ΕΔΥ υποβίβασε τη βαρύτητα σύστασης που
10 υποβλήθηκε από τον κατά νόμο αρμόδιο, επειδή θεώρησε πως εκ των πραγμάτων δεν ήταν το αποτέλεσμα της προσωπικής γνώσης που θα μπορούσε να έχει για τους υποψηφίους. Αυτή η χωρίς άλλα, ως θέμα γενικής αρχής, διαβάθμιση της βαρύτητας των συστάσεων ανάλογα με τον κλάδο στον οποίο υπηρετούν οι
15 υπάλληλοι και τον αρμόδιο για την υποβολή τους, δεν βρίσκει έρεισμα στο Νόμο και είναι σαφώς αντίθετη προς τη νομολογία. Η απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση *Λύωνας και Άλλοι v. Δημοκρατίας*, Προσφυγή 683/88 και άλλες, ημερομηνίας 14 Ιουνίου 1990 (βλ. επίσης τις *Κυπριακή Δημοκρατία v. Αργυρούλας Βασιλείου*, ΑΕ 859, ημερομηνίας 30 Ιανουαρίου 1990 και *Κυπριακή Δημοκρατία v. Αλέκου Πιτσιλλίδη και Άλλων*, ΑΕ 1086, ημερομηνίας 13 Δεκεμβρίου 1990), είναι άμεσα σχετική:

- 25 “Σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, και τα άρθρα 2 και 44(3) των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων 1967-1987 ο προϊστάμενος τμήματος δεν είναι απαραίτητο για σκοπούς συστάσεων να γνωρίζει προσωπικά τους υπη-
30 ψηφίους, ή ακόμα να είναι προϊστάμενος για ορισμένο χρονικό διάστημα, πριν προβεί σε συστάσεις. Ο προϊστάμενος ανεξαρτήτως χρόνου και γνωριμίας, διεξάγοντας την έρευνά του μπορεί να αντλήσει τις πληροφορίες του από οποιοσδήποτε άλλες κατάλληλες πηγές όπως είναι η περίπτωση πληροφοριών από προϊσταμένους των υποψηφίων και να προβεί σε συστάσεις, (βλ. *Μέττας v. Δημοκρατίας* (1975) 3 Α.Α.Δ. 250, 256, *Λεωνίδου v. Δημοκρατίας* (1986) 3 Α.Α.Δ. 1918, *Σπανός v. Δημοκρατίας* (1985) 3 Α.Α.Δ. 1826, *Χρυσόχος v. Δημοκρατίας* (1985) 3 C.L.R. 78, *Σωτηριάδης και Άλλοι v. Δημοκρατίας* (1987) 3 Α.Α.Δ. 1604, *Χαρής v. Δημοκρατίας* Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 669 ημερ. αποφάσεως 27.1.89)”.

- 40 Η ενδεχόμενη διαπίστωση πλημμελειών αναφερομένων στις πηγές που χρησιμοποιήθηκαν ή στη διαδικασία που ακολουθήθηκε για το σχηματισμό γνώμης κατά περίπτωση, είναι ζήτημα διαφορετικό.

Αντίθετη προς τη νομολογία είναι και η διαπίστωση υπεροχής του ενδιαφερομένου προσώπου με αναφορά στις επί μέρους αξιολογήσεις στις εμπιστευτικές εκθέσεις. Όπως τονίστηκε από την Ολομέλεια (βλ. *Republic v. Roussos* (1987) 3 C.L.R. 1217), εκείνο που πράγματι έχει σημασία είναι η γενική εικόνα όπως τη σχηματίζει η συνολική βαθμολογία. Στην υπόθεση μάλιστα *Republic and Another v. Kastellanos* (1988) 3 C.L.R. 2249, η παραγνώριση της σύστασης του Διευθυντή αποδοκιμάστηκε ως μη στηριχθείσα σε επαρκείς λόγους, με αναφορά ακριβώς και στην πιο πάνω αρχή.

5

10

Η εφεσείουσα, ως επιτυχούσα σε εξετάσεις που διεξάγονται ή αναγνωρίζονται από το Υπουργείο Παιδείας στη στενογραφία και στη δακτυλογραφία, ήταν κάτοχος του βασικού προσόντος που απαιτούσε η παράγραφος 1 του σχεδίου υπηρεσίας. Και γι' αυτό το λόγο, edικαιούτο σε "προτίμηση" σε σύγκριση με το ενδιαφερόμενο πρόσωπο, η οποία δεν κατείχε το πιο πάνω προσόν αλλά ήταν υποψήφια δυνάμει της σημείωσης 3, ως έχουσα την προβλεπόμενη δωδεκαετή υπηρεσία. Η ΕΔΥ στην πραγματικότητα διέσπασε το απαιτούμενο προσόν της παραγράφου 1 του σχεδίου υπηρεσίας σε επί μέρους στοιχεία και ουσιαστικά θεώρησε ως εξισορροποητικό παράγοντα το γεγονός ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο είχε μεγαλύτερη ταχύτητα στη δακτυλογραφία. Παραγνώρισε έτσι, πως η ορισμένη ταχύτητα στη στενογραφία και στη δακτυλογραφία, όπως θα την πιστοποιούσε η επιτυχία στις προβλεπόμενες εξετάσεις, συνέθεταν την αδιαίρετη ενότητα του απαιτούμενου βασικού προσόντος το οποίο κατείχε η εφεσείουσα και όχι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Αυτό απέληξε σε ανεπίτρεπτη εξίσωσή τους ως προς τα προσόντα.

15

20

25

Με τις πιο πάνω διαπιστώσεις εκπίπτει το υπόβαθρο στο οποίο στηρίχτηκε η ΕΔΥ κατά την εκτίμηση της συγκριτικής αξίας των δυο υποψηφίων και κατά την εφαρμογή του σχεδίου υπηρεσίας στην περίπτωση. Επομένως, η επιλογή του ενδιαφερομένου προσώπου είναι άκυρη.

30

35

Η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα. Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται και η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται.

Η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα.